

גילוי סנסציוני על

רון דיפלומאטים תים מעבר למכר הברזל, רחוק, לדברי השבועון טיים, בדיחה ישנה. היא מספרת על איש שירות החוץ שהתאהב במאטה הארי מקומית, לקח אותה למיטה ושם צולם בי חשאי על ידי סוכנים קומוניסטיים. כאשר הופיע אחד הסוכנים, כעבור זמן, ודרש מהאמריקאי כי ימסור לו סודות של ארצות הברית, תמורת החזרת התמונות, התבונן האמריקאי בתצלומים וקרא בהתלהבות: „איזה תמונות נפלאות! אקנה עשר הדפי סות של זה, ותמש של זאת“.

אלא שהדבר הסתבר כמציאותי ביותר. אירון צ'אמברס סקארבק, 41, מזכיר שני בשגרירות ארצות הברית בפולין, גילה זאת על בשרו. סקארבק, נשוי ואב לארבעה ילדים, התאהב ביפהפיה פולנית, צולם כנר אה בשעה שתינה עימה אהבים — וכתוצאה מכך אולץ על ידי שירות החשאי הפולני למי סור אינפורמציה.

★ ★ ★

תגלית בבית המשפט

אין זה דבר חדש, שמדינות רבות מנסות להנעים את שהותם של דיפלומאטים או עובדי אורח זרים חשובים. אם למטרות ריגול, כמו זה שסופר עליו בטיים, או כדי לרכוש את אהדתם ורצונם הטוב. משרד די-חוק רבים מחזיקים מוסדות מיוחדים לשם כך, המצויידים בכל הנאות החייבים מטבח מעולה, משקאות טובים, מוסיקה — והעיקר: נשים ללילה.

השבוע הסתבר כי גם משרד-החוק הישראלי קיים מוסד כזה.

התגלית באה בצורה מיקרית לגמרי. במשפט אפרורי, בבית-משפט השלום בתל אביב, הופיע אחד יוסף קליין, גבר גיבן בן 41, כנאשם בניהול בית-הבושת המפורסם של דב „ברלה“ שמריהו.

איש לא ציפה לשום הפתעה בשלב זה של המשפט, הנמשך מזה למעלה משנה. אלא שקליין רצה להסיר מעליו את כתם ההאשמה הבוזה. הוא לא רצה רק לומר משהו להגנתו המשפטית, אלא אף לתקן את הרושם הרע שהמילים „מנהל בית-בושת“ עושות על שומעיהן. הוא רצה להסביר, כי אם עשה משהו — הרי עשה זאת מתוך

איכמן

(המשך מעמוד 11)

מני, ומישרות בנות-הברית של גרמניה. אף אחת מן הרשויות האלה לא היתה כפורה לאייכמן בשירות-הפיקוד הרשמית.

• בין שני הדרגים האלה — העליון הפוקד והתחתון-המבצע, פעל אייכמן בתפקיד של קצין-מטה, המעבד פרטים ומעביר פקודות, אך אינו יכול לפקד בעצמו.

השאלה היא: האם גירסה זו, אפילו בתקבל, יכולה להציל את אייכמן מהרשעה בפשעים עליהם נקבע חוק הישראלי עונש-מוות? התשובה נראית שלילית. גם לפי גירסתו שלו עצמו צפוי לאייכמן עונש זה. הוא יודע כי כבר בנירנברג נקבע שאין ערך מישפטי למענה שהנאשם ביצע פשעים תוך מילוי פקודה.

בכל זאת יש פער עצום בין גירסה זו לבין הגירסה אותה מבקשת התביעה להר כית — כאילו היה אייכמן היוזם, המפקד והמבצע. אם יצליח אייכמן לשכנע את הדי שופטים כי גירסת התביעה מסלפת את הציאות, או אם יצליח לפנות להשאייר ספק מספיק בעניין זה — הרי שהשיג הישג גדול.

כי, או, אפילו יורשע בדיון וידיון למוות, יהיה המצב שונה. אייכמן יקבש חנינה — ובמקרה זה תתחזק בעולם דעת-הקהל שי תצדד במתן חנינה זו. הסיכוי לכך יגבר עוד יותר אם יזוכה אייכמן מכמה מן ההצעות של כתב-האישום, דבר שיהיה כשלון חרוץ לתביעה.

וזה, בסופו של דבר, המטרה הסופית. בקבעו לראשונה את קריה-הגנה שלו, חשב אייכמן בעיקר על מקומו בהיסטוריה ועל טיהור עצמו מן הדיעה שהיה מפלצת מתועבת. אך למרות כל ההדועות שהוא מוכן למות, אין ספק כי בנכחי לבו גם קיחה להישאר בחיים ולהימלט מידי התליין.

יש בכך משהו אירוני: כמו שאחרון הדי יהודים באושיץ נשאר מקהה, עד לסף תא-הגזים ממש, שהמחת יפסח איכשהו עליו, כך מקהה כיום גם אדולף אייכמן. זיק הדי תקהה — אותו ידע הוא לנצל באחרים למטרותיו בימי ההשמדה — חי גם בלבו שלו.

על כן עשה אייכמן כשבועיים האחרונים את אותו הדבר אשר בגללו גינה קודם לכן את שאר קציני-הס.ס. — הוא ניסה להשתמש מן האחריות ולגולל את האשמה על זולתו. כאשר הועמד, סוף-סוף, פנים אל פנים מול המחת, ויתר גם הוא, כמוהם, על הפוזה הגיבורית של קצין גרמני.

★ ★ ★

נקניקיה או שמן?

בהתקרב העדויות הארוכה והיסודית אל קיצה, ערב התחלת ההתמודדות הדי גדולה והמכרעת בין אדולף אייכמן וגדעון האונזר בחקירת שתי-עורב — נשארה הדי שאלה העיקרית לוטה בערפל כמו ביום הראשון: מה היתה אחריותו האמיתית של הנאשם?

האם היה „נקניקיה קטנה לגמרי“ כפי שהוא מכנה את עצמו — או עריץ כל-יכול, כפי שראו אותו היהודים שבאו עמו במגע בימי השואה? או שמה יכול היה אדם ברייך השלישי להיות שני הדברים בעת ובעונה אחת — אספ מאופס לגבי מפקדיו, ובכל זאת שליט-לחיים-ולמוות על גורל של מיליונים? שמה היתה זאת המשמעות האמיתית של „עקרון המהיגנים“, שהונח על-ידי היטלר בביסוד החברה הנאצית?

האם היה אייכמן ביורוקראט קטן במשרד שעסק במקרה בשילוח ההמונים למחנות הדי רצה, כפי שטוען הוא — או המנוע הנסתר של מכונת-ההשמדה כולה, כפי שטוענת התביעה?

האם היתה ההשמדה התוצרת העיקרית של מדינה שלמה, על כל שלוחותיה, כפי שטוען אייכמן — או שהיה זה עניין של קומץ אנשים, במחלקה אחת של הרייך, כפי שמסתבר מדברי התביעה (ואגב, גם מדברי השליטים הנוכחיים של גרמניה)?

בין 110 עדי התביעה במשפט, לא היה אף עד אחד שהיה מסוגל למסור עדות מקצועית של מומחה על נוהלי-הפיקוד של הרייך השלישי, ועל האחריות היחסית שהיתה לכל דרג מדרגי השלטון. כל השטח הזה הונח על-ידי התביעה, כפי שהוזנח על-ידיה כל דבר הנוגע למהות המישטר הנאצי עצמו ולרקע הכללי של פשעיו. התביעה סמכה על מיסמכיה, שכימעט כולם היו ידועים מזה 15 שנים. אך אייכמן הפיק מאותם הדי מיסמכים עצמם משמעות שונה למדי.

על כן מהחה עתה חקירת השתי-עורב אתנו עליון לשני הצדדים. רק בה יכולה עוד להתגבש אמת חד-משמעית על מקומו האמיתי של אדולף אייכמן בפרשת ההשמדה. — אם בכלל ישנה אמת חד-משמעית כזאת.

הטמפרטורה הנורמלית של גוף האדם הוא בין 36—37 מעלות. בקיץ, כאשר האדם נתון במאמץ. (טיולים, מסע-עות, ספורט, עבודה קשה) עולה כמות החום בגופו ו-עליה זו עלולה להביא למ-כת-חום.

את עודף החום הזה יש להפחית ע"י שתיה.

במסע נסיוני של מחלקת רגלים בצה"ל מאילת למ-טולה (612 ק"מ) העדיפו החיילים משקאות הדרים על כל משקה אחר. משקאות אלה מילאו בהצלחה את הפסדי הנוזלים תוך זמן קצר. (פרטים במערכות קל"ה)

זוהי אחת משתי הבחורות אשר הדי דיפלומאטים. תמונה זו צולמה למשפט על זנות. היא נראית מוקפד

בנות השנת

מיקרה, לרגע קט, ירד שוב על הפרשה הסנסציונית.

אלא שאי-אפשר היה להסתיר את הסיפור. כי פרטיו ידועים לדיפלומאטים רבים, לקציני גי מטרה — ולבחורות שהועסקו באירות הדיפלומאטים בזמן מן הזמנים.

הסתבר כי לא היה זה כתם בית-בושת, אלא היו לוקחים את האורחים לביקור חסוף. דבר זה לא היה לפי כבוד האורחים, ובחזאי לא לפי כבוד המשרד הממשלתי החשוב שטיפל בהם. מלבד זאת, היו מעונני יינים אנשים ממשרד-החוק לרכוש את ליבו של האורה, להעטיר עליו בילוי נעים ב-אחירה אינטימית — ולא להעבירו חחיה זולה במוסד מפוקפק.

הם בחרו במוסד של ברלה. אי-אפשר לפרסם את שמות האורחים הנמים. הדבר היה גורם לשערוריה בינלאומית איריה. הכי על אף שידוע ונהוג בעולם שקיימות צירות בילוי כאלה, היה גילוי שמות הדיפלומאטים והמדינאים המעורבים גורם לעזוועים אישיים ורשמיים, מכביב לכדור הארץ.

ידוע, על כל פנים, כי אי-יש בין חפציו של ברלה, מצוי ספר-אורחים מיוחד במינו. על ספר זה התומים כל הדיפלומאטים, הדי שרים, חברי המשלחות המדיניות, הכלכליות והצבאיות שבילו באותו מוסד.

שמות אלה הם סודו הכמוס ביותר של ברלה, שהוא איש אלף הסודות האינטימיים. מספיק לרמוז על חשיבות בעלי-החתימות, אם יוזכר שביניהם נמנה אחד מחבריה של ועדה בינלאומית שדנה בחלוקת ארץ-ישראל. אורח אחר הוא ראש ממשלת זרה.

★ ★ ★

„בשירות המוגדת“

כיצד היו מתארגנים לילות אלה? מי הביא את האורחים החשובים? כיצד

רגש פאטרוטי, כאורח התורם תרומה נכדי בדה לטובת המדינה ולמעמדה הבינלאומי. וזה מה שסיפר קליין: „יום אחד באו אלי אנשי משרד-החוק, עם בעל המקום והמליצו שאקבל שתי בחורות. הבחורות היו זיאנט ושרה“.

„הסכמתי לקבל את הבחורות. אחר כך נצטוויתי להעמיד לרשותן חדרים נוספים, מלבד החדרים בהם גרו. כך זה התחיל. התחילו לבוא מכוניות עם דיפלומאטים ודי היתה לי פקודה להכין חדרים נקיים ולהדי גיש ארוחות בחדרים. הם הביאו לי משקי אורחיים מתוצרת חוץ“.

„יום אחד בא משהו ממשרד-החוק ודי אמר, שיבוא אדם חשוב מאוד לביקור וכדי אסור לי באותו יום להשכיר חדרים לאף אחד. האיש הזה הביא לבית-המלון אישיות חשובה מאוד, מאחת המדינות האפריקאיות. אחר כך באו קבוצות-קבוצות של משתלמים אפריקאיים לבקר“.

★ ★ ★

מי ומו — בספר אירחים

ים כל רצונו להעמיד את פעולותיו בדי אור חיובי, ידע קליין שהוא משחק באש. הוא ידע שסיפורו היה עד לאותו רגע סוד-מדינה כמוס, ולולא חשב את עצמו נאלץ לעשות זאת — לא היה מגלה אותו. כדי למנוע כל אפשרות שיאלץ לגלות יותר פרטים מכפי שהחליט, אף נקט בתכסיס משפטי נזיר. במקום למסור עדות, מסר הדי הרה. כלומר: ניציג התביעה לא יוכל לחקרו על נושא זה. מיד אחרי שסיים את עדותו הסתלק מביתו, עבר ליפו כדי שאיש לא יוכל לשאול שאלות על פרטי עדותו.

ויאלו ברלה עצמה, כאשר נשאל מאוחר יותר מה יש לו לומר על גילוי זה, סירב להשיע דבר. מסך הסודיות, שהורם בדרך

• שמות בדויים.

ההיטי פרימה

שורק'אביטל